

Arrest

**nr. 341 758 van 24 februari 2026
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DEMOL
Avenue des Expositions 8/A
7000 MONS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 10 november 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 9 oktober 2025 tot weigering van machtiging tot verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. DEMOL verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DESAUW, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 september 2025 dient de verzoekster, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: het Uitvoeringsbesluit 2022/382).

Op 9 oktober 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf. Dit is de thans bestreden beslissing die per aangetekend schrijven van 10 oktober 2025 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf

Mevrouw

naam : R. (...)

voornaam : O. (...)

geboortedatum : (...).1981

geboorteplaats: K. O. (...)

nationaliteit : Oekraïne

Krachtens de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en artikel 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382), wordt u geen machtiging tot verblijf toegekend, om volgende redenen:

Op 12/09/2025 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Bij de registratie van uw aanvraag werd u in gelegenheid gesteld alle relevante elementen aan te dragen. U legde volgende documenten voor:

- Uw Oekraïens biometrisch paspoort (N° (...)) – geldig van 03/09/2025 tot 03/09/2035)*
- Uw Oekraïense biometrische identiteitskaart (N° (...)) – geldig van 27/08/2025 tot 27/08/2035)*

In het kader van deze aanvraag heeft u uw Oekraïens biometrisch paspoort (N° (...)) voorgelegd. De DVZ merkt echter op dat uw paspoort is afgegeven op 03/09/2025, m.a.w. na het begin van de Russische invasie van Oekraïne op 24/02/2022. Op basis hiervan kan bijgevolg niet worden geverifieerd waar u verbleef voor de afgifte van desbetreffend paspoort. Bijgevolg is de DVZ niet op de hoogte van eventuele voorafgaande reisbewegingen en evenmin of u in Oekraïne verbleef op 24/02/2022. U verklaarde Oekraïne voor het eerst sinds uw geboorte verlaten te hebben op 09/09/2025. Naar aanleiding van deze verklaring werd u gevraagd om bijkomende bewijzen voor te leggen van uw vermeende verblijf in Oekraïne op 24/02/2022. Hierop legde u een document betreffende vaccinaties op 21/10/2021 en 12/11/2021, een document betreffende een medische afspraak op 03/12/2021 en een attest betreffende uw registratie als intern ontheemde voor d.d. 03/06/2022. Gezien de aard van deze document enkel een aanwezigheid in Oekraïne kan aantonen, maar onmogelijk een verblijf kan bewijzen, werden deze documenten onvoldoende doorslaggevend geacht om uw vermeend verblijf in Oekraïne d.d. 24/02/2022 te bewijzen.

Op basis van deze elementen en gelet op het feit dat u uw vermeende verblijf in Oekraïne op het ogenblik van de Russische invasie op 24/02/2022 niet aannemelijk kan maken, kan niet worden vastgesteld dat u op 24/02/2022 in Oekraïne verbleef.

In het kader van deze aanvraag hebt u verklaard dat u geen in België verblijvende gezinsleden hebt. Bijgevolg houdt deze beslissing geen schending in van artikel 8 EVRM. Tevens verklaarde u op geen enkel ogenblik tijdens de procedure medische problemen te ervaren. Deze beslissing houdt bijgevolg ook geen schending in van artikel 3 EVRM.

Artikel 2 van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is.

Op basis van artikel 2, lid 1, a), van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 en uit de overwegingen van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382, en meer in het bijzonder uit overweging 14, blijkt duidelijk dat, gezien u het niet aannemelijk kan maken dat u op het moment van de Russische invasie op 24.02.2022 in Oekraïne verbleef, u niet onder de in het uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en

3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiele motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. “

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de Administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St, nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen:

“Artikel 2.° De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen.

Net zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te storten op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. Is4 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 57/29, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382 stelt:

[...]

De medeling van de Commissie over operationele richtsnoeren voor de uitvoering van Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan voorziet dat:

“Het besluit van de Raad voorziet in een onmiddellijke tijdelijke bescherming van de in artikel 2, leden 1 en 2, genoemde categorieën personen. Er is geen aanvraagprocedure voor tijdelijke bescherming of passende bescherming uit hoofde van het nationale recht. Wanneer de betrokkene zich bij de autoriteiten meldt om gebruik te maken van de rechten die aan tijdelijke bescherming of passende bescherming zijn verbonden, hoeft hij of zij derhalve alleen zijn of haar nationaliteit, internationale beschermingsstatus of gelijkwaardige beschermingsstatus, verblijf in Oekraïne of, in voorkomend geval, familieband aan te tonen. Het recht op tijdelijke bescherming gaat onmiddellijk in. Met het oog op een correct beheer en een correcte registratie van

de betrokkene kan de lidstaat echter bepalen dat aan bepaalde vereisten moet worden voldaan, zoals het invullen van een registratieformulier en het overleggen van bewijsstukken als bedoeld in het besluit van de Raad.

Een van de doelstellingen van de tijdelijke bescherming is te zorgen voor een snelle afhandeling door de formaliteiten tot een minimum te beperken. Zoals vermeld in overweging 12 van het besluit van de Raad, moeten degenen die voor de bescherming in aanmerking wensen te komen, kunnen aantonen dat zij uit hoofde van het nationale recht recht hebben op tijdelijke bescherming of op passende bescherming, door de relevante documenten over te leggen aan de bevoegde autoriteiten in de betrokken lidstaat.

Het kan hierbij gaan om bewijsstukken die kunnen helpen bij:

— de vaststelling van identiteit en verblijf;

— het aantonen van familiebanden of de eenheid van het gezin en de afhankelijkheid van naaste verwanten.

Indien de overgelegde documenten verlopen zijn, worden de lidstaten aangemoedigd deze toch te beschouwen als bewijs van de identiteit of de verblijfsstatus van de betrokkene.

Indien de lidstaten twijfelen aan de echtheid van de documenten of indien de betrokkene niet in het bezit is van de bovengenoemde documenten, kan contact worden opgenomen met de Oekraïense autoriteiten in de lidstaten voor ondersteuning of om, indien mogelijk, de Oekraïense nationaliteit van de betrokkene of zijn of haar verblijfsstatus in Oekraïne te certificeren.

Indien een persoon niet in staat is de relevante documenten over te leggen en de lidstaten niet snel anderszins kunnen bepalen of de betrokkene recht heeft op tijdelijke bescherming of op passende bescherming uit hoofde van het nationale recht, stelt de Commissie voor de betrokkene door te verwijzen naar de asielprocedure. Ook personen die verklaren dat zij niet veilig naar hun land/regio van oorsprong kunnen terugkeren, maar waarbij de procedure om te bepalen of zij recht hebben op tijdelijke bescherming of op passende bescherming uit hoofde van het nationale recht te ingewikkeld wordt, moeten in ieder geval naar de asielprocedure worden doorverwezen.”

De verzoekster stelt dat zij haar land nooit verlaten heeft voordat zij in België aankwam. Ze kwam eens het grondgebied binnen op juli 2025 als haar identiteitsdocumenten werden gestolen.

Ze moest snel terug naar Oekraïne om nieuwe documenten aan te vragen en kwam terug in België op 9 september 2025.

Om de voorwaarden voor de toepassing van artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382 te bewijzen, diende zij deze documenten in:

- Oekraïense paspoort
- Oekraïense identiteitskaart
- Documenten betreffende vaccinatie 21/10 et 12/11 2021
- Medische afspraak 03/12/2021
- Bewijs van intern ontheemd 03/06/2022

Uit deze documenten blijkt dat de verzoekster zich in december 2021 in de regio Kherson bevond en in juni 2022 door de Oekraïense autoriteiten werd ontheemd na de Russische overname van de Oblast.

Uit deze chronologie blijkt onmiskenbaar dat zij zich tussen november 2021 en juni 2022 daadwerkelijk in de regio Kherson bevond.

Het feit dat het nieuwe paspoort van de verzoekster is afgegeven na 24 februari 2022 doet niets af aan deze bijzonder overtuigende bewijzen.

Nu de wederpartij niet uiteenzet hoe het bewijs van de aanwezigheid van de verzoekster in de regio Kherson tussen november 2021 en juni 2022 de in artikel 2 van het uitvoeringsbesluit genoemde voorwaarden niet rechtvaardigt, schendt het bestreden besluit artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382, artikelen 57/29, §1, 57/30, §1 en 62 van de vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij kan de redenering van de verweerster met betrekking tot de overgelegde stukken inderdaad niet begrijpen.

De Europese commissie heeft voorzien in de mogelijkheid voor de statenpartijen om contact op te nemen met de Oekraïense autoriteiten om, in geval van gerede twijfel, de verblijfssituatie op 22 februari 2022 te verifiëren.

Ervan uitgaande dat de twijfels van de wederpartij terecht waren, wat zeker niet het geval was, was het vervolgens aan haar om de Oekraïense autoriteiten te ondervragen overeenkomstig het Uitvoeringsbesluit 2022/382.

De verzoekende partij heeft aangetoond dat zij in juni 2022 bijstand heeft ontvangen van haar nationale autoriteiten, zodat deze, althans gedeeltelijk, op de hoogte zijn van haar verblijfssituatie tot die datum.

Doordat de wederpartij geen contact heeft opgenomen met de Oekraïense autoriteiten om de verblijfsstatus van de verzoeker op 22 februari 2022 te kennen, schendt het bestreden besluit artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382, artikelen 57/29, §1 en 57/30, §1 van de vreemdelingenwet, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.”

3.2. Beoordeling

3.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij is genomen. De beslissing motiveert dat de machtiging tot verblijf wordt geweigerd op grond van de artikelen 57/29, §1 en 57/30, §1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382, waarna de redenen hiervoor worden uiteengezet. Er wordt gemotiveerd dat de verzoekster op 12 september 2025 bij de Dienst Vreemdelingenzaken een aanvraag deed tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het Uitvoeringsbesluit 2022/382, dat zij bij de registratie van haar aanvraag in de gelegenheid werd gesteld alle relevante elementen aan te dragen, dat zij volgende documenten voorlegde: haar Oekraïens biometrisch paspoort (geldig van 3 september 2025 tot 3 september 2035) en haar Oekraïense biometrische identiteitskaart (geldig van 27 augustus 2025 tot 27 augustus 2035). De gemachtigde motiveert dat het voorgelegde paspoort dateert van na het begin van de Russische invasie in Oekraïne van 24 februari 2022 en op basis hiervan niet kan worden geverifieerd waar verzoekster verbleef voor de afgifte van dit paspoort, de Dienst Vreemdelingenzaken niet op de hoogte is van eventuele voorafgaande reisbewegingen en evenmin of de verzoekster in Oekraïne verbleef op 24 februari 2022. De gemachtigde motiveert verder dat verzoekster verklaarde voor het eerst sinds haar geboorte Oekraïne te hebben verlaten op 9 september 2025 en haar werd gevraagd om bijkomende bewijzen voor te leggen van haar vermeende verblijf in Oekraïne op 24 februari 2022. Verzoekster legde een document betreffende vaccinaties op 21 oktober 2021 en 12 november 2021 voor, een document betreffende een medische afspraak op 3 december 2021 en een attest betreffende haar registratie als intern ontheemde van 3 juni 2022. De gemachtigde motiveert dat deze documenten enkel een aanwezigheid in Oekraïne kunnen aantonen, maar onmogelijk een verblijf kunnen bewijzen zodat deze documenten als onvoldoende doorslaggevend worden geacht om een verblijf in Oekraïne op 24 februari 2022 te bewijzen. De gemachtigde motiveert nog dat de verzoekster verklaarde geen in België verblijvende gezinsleden te hebben en verzoekster op geen enkel ogenblik tijdens de procedure verklaarde medische problemen te hebben zodat deze beslissing geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM inhoudt.

De gemachtigde stelt vervolgens dat artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382 de personen bepaalt op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is, dat op basis van artikel 2, eerste lid, a) van het

Uitvoeringsbesluit 2022/382 en uit de overwegingen van het Uitvoeringsbesluit 2022/382, en meer in het bijzonder uit overweging 14, duidelijk blijkt dat gezien de verzoekster niet aannemelijk kan maken dat zij op het moment van de Russische invasie op 24 februari 2022 in Oekraïne verbleef, zij niet onder de in het Uitvoeringsbesluit genoemde categorieën van personen valt en dat zij bijgevolg niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het Uitvoeringsbesluit 2022/382.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.2.2. Waar de verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oopunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382.

Artikel 57/29, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In geval van een massale toestroom of een imminente massale toestroom van ontheemden naar lidstaten van de Europese Unie die is vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat is uitgevaardigd met toepassing van richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen, genieten de personen die tot de in dat besluit omschreven bijzondere groepen behoren vanaf de daarin vastgestelde datum tijdelijke bescherming.”

Artikel 57/30, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 Onder voorbehoud van de toepassing van § 2 of van artikel 57/32 machtigt de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, zoals bedoeld in artikel 57/29, tot een verblijf van een jaar. Die machtiging wordt hernieuwd, met periodes van zes maanden, zolang de tijdelijke bescherming niet beëindigd is in een van de gevallen omschreven in artikel 57/36, § 1. De duur van de machtiging kan worden beperkt tot de periode voorafgaand aan de automatische beëindiging van de tijdelijke bescherming die in werking werd gesteld door het besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 1, of kan verlengd worden door een besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 2, tweede lid.

De Koning bepaalt de wijze van de indiening van de aanvraag tot het verkrijgen van deze machtiging tot verblijf bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Bij de aanvraag om een machtiging tot verblijf wordt aan de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, een document overhandigd, opgesteld in een taal die hij begrijpt, waarin de bepalingen over de tijdelijke bescherming die op hem van toepassing zijn, duidelijk worden uiteengezet.

De inschrijving in het vreemdelingenregister van de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet en die gemachtigd is tot een verblijf, en de afgifte van de verblijfstitel, die hiervan bewijs oplevert, gebeuren overeenkomstig de bepalingen van artikel 12.

De afgegeven verblijfstitel blijft geldig tot het einde van de geldigheidsduur van de machtiging. Hij wordt op verzoek van de betrokkene verlengd of vernieuwd door het gemeentebestuur van de verblijfplaats op voorwaarde dat de aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de geldigheidstermijn van de verblijfstitel en voorzover de minister of zijn gemachtigde de machtiging niet heeft beëindigd op grond van artikel 57/32, § 1, of artikel 57/36, § 2.

De Koning bepaalt de termijnen en de voorwaarden voor de vraag om vernieuwing of verlenging van de verblijfstitel.”

Artikel 2, lid 1 van het Uitvoeringsbesluit luidt als volgt:

“De personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is

1. Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

*a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;
(...)”.*

Verzoekster somt in haar verzoekschrift de stukken op die zij aan het bestuur heeft voorgelegd, zijnde:

- haar Oekraïense paspoort;
- haar Oekraïense identiteitskaart;
- documenten betreffende haar vaccinaties op 21 oktober en 12 november 2021;
- document betreffende een medische afspraak op 3 december 2021;
- bewijs van intern ontheemde van 3 juni 2022.

Verzoekster betoogt dat uit deze documenten blijkt dat zij zich in december 2021 in de regio Kherson bevond en in juni 2022 door de Oekraïense autoriteiten werd ontheemd na de Russische overname van de Oblast. Volgens verzoekster blijkt uit deze chronologie onmiskenbaar dat zij zich tussen november 2021 en juni 2022 daadwerkelijk in de regio Kherson bevond.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Op 12/09/2025 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Bij de registratie van uw aanvraag werd u in gelegenheid gesteld alle relevante elementen aan te dragen. U legde volgende documenten voor:

- *Uw Oekraïens biometrisch paspoort (N° (...) – geldig van 03/09/2025 tot 03/09/2035)*
- *Uw Oekraïense biometrische identiteitskaart (N° (...) – geldig van 27/08/2025 tot 27/08/2035)*

In het kader van deze aanvraag heeft u uw Oekraïens biometrisch paspoort (N° (...)) voorgelegd. De DVZ merkt echter op dat uw paspoort is afgegeven op 03/09/2025, m.a.w. na het begin van de Russische invasie van Oekraïne op 24/02/2022. Op basis hiervan kan bijgevolg niet worden geverifieerd waar u verbleef voor de afgifte van desbetreffend paspoort. Bijgevolg is de DVZ niet op de hoogte van eventuele voorafgaande reisbewegingen en evenmin of u in Oekraïne verbleef op 24/02/2022. U verklaarde Oekraïne voor het eerst sinds uw geboorte verlaten te hebben op 09/09/2025. Naar aanleiding van deze verklaring werd u gevraagd om bijkomende bewijzen voor te leggen van uw vermeende verblijf in Oekraïne op 24/02/2022. Hierop legde u een document betreffende vaccinaties op 21/10/2021 en 12/11/2021, een document betreffende een medische afspraak op 03/12/2021 en een attest betreffende uw registratie als intern ontheemde voor d.d. 03/06/2022. Gezien de aard van deze document enkel een aanwezigheid in Oekraïne kan aantonen, maar onmogelijk een verblijf kan bewijzen, werden deze documenten onvoldoende doorslaggevend geacht om uw vermeend verblijf in Oekraïne d.d. 24/02/2022 te bewijzen.

Op basis van deze elementen en gelet op het feit dat u uw vermeende verblijf in Oekraïne op het ogenblik van de Russische invasie op 24/02/2022 niet aannemelijk kan maken, kan niet worden vastgesteld dat u op 24/02/2022 in Oekraïne verbleef.”

De Raad stelt vast dat zich in het administratief dossier een document bevindt dat door de verzoekster aan het bestuur werd voorgelegd en waarop de datum 3 juni 2022 wordt vermeld (zie stuk 4 van het elektronisch administratief dossier). Voor het overige is dit document opgesteld in een taal die de Raad niet begrijpt en

ook niet verondersteld wordt te begrijpen. Evenmin bevat het administratief dossier een summier vertaling van dit document.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde over dit stuk als volgt motiveert: "Naar aanleiding van deze verklaring werd u gevraagd om bijkomende bewijzen voor te leggen van uw vermeende verblijf in Oekraïne op 24/02/2022. Hierop legde u [...] en een attest betreffende uw registratie als intern ontheemde voor d.d. 03/06/2022. Gezien de aard van deze document enkel een aanwezigheid in Oekraïne kan aantonen, maar onmogelijk een verblijf kan bewijzen, werden deze documenten onvoldoende doorslaggevend geacht om uw vermeend verblijf in Oekraïne d.d. 24/02/2022 te bewijzen.

Op basis van deze elementen en gelet op het feit dat u uw vermeende verblijf in Oekraïne op het ogenblik van de Russische invasie op 24/02/2022 niet aannemelijk kan maken, kan niet worden vastgesteld dat u op 24/02/2022 in Oekraïne verbleef."

Nu het attest gedateerd op 3 juni 2022, dat zich in het elektronisch administratief dossier bevindt onder stuk 4, in een taal werd opgesteld die de Raad niet begrijpt en ook niet geacht wordt te begrijpen en evenmin een (summier) vertaling van dit document werd voorzien wordt het de Raad onmogelijk gemaakt om zijn wettigheidstoets naar behoren te kunnen uitoefenen. De Raad kan niet nagaan of de gemachtigde bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

In de nota met opmerkingen herneemt de verweerder de motieven van de bestreden beslissing en werpt hij op dat de verzoekster door middel van haar betoog het tegendeel niet aantoont. Dit doet geen afbreuk aan het voorgaande. Nu het attest gedateerd op 3 juni 2022, dat zich in het administratief dossier bevindt onder stuk 4, in een taal werd opgesteld die de Raad niet begrijpt en ook niet geacht wordt te begrijpen en er evenmin een vertaling van dit document wordt voorzien wordt het de Raad onmogelijk gemaakt om zijn wettigheidstoets naar behoren te kunnen uitoefenen.

Geheel ten overvloede merkt de Raad nog op dat het attest gedateerd op 3 juni 2022, dat zich in het administratief dossier bevindt onder stuk 4 en door de verzoekster werd voorgelegd, werd opgesteld in een relatief kort tijdsbestek na de invasie van de Russische strijdkrachten in Oekraïne en volgens de bestreden beslissing uit dit attest blijkt dat de verzoekster als intern ontheemde werd geregistreerd. Dit doet vragen rijzen of dit document niet meer dan een loutere aanwezigheid in Oekraïne aantoont.

Voormelde vaststellingen volstaan om over te gaan tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enig middel moet, in de aangegeven mate, als gegrond worden aangemerkt.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 9 oktober 2025 tot weigering van machtiging tot verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU